

Státní okresní archiv Plzeň-sever se sídlem v Plasích

**Cech kovářů a s ním sjednocených řemesel Kožlany**

**1696–1860 (1886)**

Inventář

EL NAD č.: 870

AP č.: 347

Mgr. Eva Němečková, Ph.D.

Plasy 2017

## **Obsah**

### **Úvod:**

I. Vývoj původce archiválií	3
II. Vývoj a dějiny archivního fondu	5
III. Archivní charakteristika archivního fondu	6
IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu	7
V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky	8
Seznam použitých pramenů a literatury	9

### **Přílohy:**

Seznam použitých zkratk	10
-------------------------	----

<b>Inventární seznam</b>	<b>11</b>
--------------------------	-----------

## I. Vývoj původce archiválií

Cechy vznikaly ve střední a západní Evropě již od konce 11. století. Do Čech byla tato instituce s největší pravděpodobností přinesena německými kolonizátory nejpozději ve 13. století. Nejstarší doklad existence cechu v Čechách pochází z roku 1318, kdy byly potvrzeny artikule pražským krejčím. Cechy vznikaly nejdříve v předních královských městech, následně se šířily do venkovských královských měst a z nich do poddanských. Mezi prvními byly zakládány cechy tzv. silných řemesel, tedy běžné denní spotřeby, jako jsou řemesla potravinářská, oděvní či textilní a kožedělná. V menších městech, ať královských nebo poddanských, se méně početná řemesla často spojovala do tzv. sdružených cechů. Jednalo se zpravidla o řemesla navzájem si podobná (tesaři a truhláři, pekaři a perníkáři atd.), nebo jejichž výrobní procesy na sebe navazovaly (pekaři a mlynáři, koželuzi a ševci atd.).

Cech můžeme chápat jako řemeslnickou korporaci, jejímiž členy museli být všichni řemeslníci a vznikl tehdy, když si příslušníci určitého řemesla začali činit nárok na to, aby jejich společenství získalo vliv i v živnostensko-politické oblasti. Kromě toho se cechy staraly o duchovní život svých členů a zaštiťovaly charitativní aktivity řemeslníků. Každý člen cechu tak měl zajištěno právo na určité příspěvky v případě, že by kvůli nemoci nemohl vykonávat řemeslo, dále měl zaručen cechovní pohřeb. V neposlední řadě cech přispíval na místní kostel (ve větších městech cechy vlastnily oltáře), na chudé do špitálů nebo pomáhal spráteným cechům v případě živelných pohrom.

Cech měl jednotnou hierarchii. Na spodní úrovni stáli učedníci, kteří si teprve osvojovali řemeslo. Po předepsané době zhodnotili mistři, jestli chlapci řemeslo zvládli. Tím se vyučili a stali se z nich tovaryši. Ti mohli pracovat u mistra a pomáhat mu se zakázkami, případně se vydat na zkušenou, neboli vandr. Nejvýše stáli cechovní mistři. Na ně byly kladeny největší nároky, jak finanční, kvalitativní, tak i morální. Z mistrů pak byli voleni cechovní starší, kteří reprezentovali cech navenek (jednali s představiteli města, hájili zájmy členů cechu), předsedali cechovní samosprávě, byli zodpovědní za cechovní pokladnici a v ní uložené insignie, artikule, knihy, peníze a osobní doklady členů cechu.

Cech se řídil artikulemi, které upravovaly všechny aspekty cechovního života – od náboženství, chování, přes přijímání nových učedníků a mistrů, po ryze výrobní problémy (kolik lze vyrobit a prodávat na trhu, jaké zboží je možno vyrábět, kolik může mít mistr zaměstnanců atd.). Artikule byly většinou vypracovány samotným cechem nebo převzaty od jiného cechu a následně potvrzovány vrchností.

Krizovým momentem se pro cechy stal rozmach manufaktur na přelomu 17. a 18. století a následná industrializace v 19. století. Některých oborů se vznik manufaktur zásadně nedotknul, nejvíce na něj doplatila především textilní a kovozpracující řemesla. Cechy byly soudobými ekonomy kritizovány pro svoji zkotnatělost a lpění na tradicionalistických postupech. Proto byl už v roce 1731 vydán Generální cechovní patent a o osm let později (1739) Generální cechovní artikule. Dle nich byly cechy rozděleny podle velikosti měst do čtyř tříd a v rámci jednotlivé kategorie se sjednotily nejen jejich artikule, ale také poplatky. V takové podobě cechy v českých zemích existovaly až do poloviny 19. století, kdy bylo císařským patentem č. 227 říšského zákona ze dne 20. prosince 1859 cechovní sdružení s účinností od 1. května následujícího roku zcela zrušeno. Jakousi náhradou za cechy se stala řemeslná živnostenská společenstva, která převzala část cechovních pravomocí.

Kožlany byly původně majetkem panovníka. Patřily ke křivoklátskému zboží, ale byly často propůjčovány různým vrchnostem. V roce 1351 byly povýšeny na městečko, od poloviny 15. století do počátku 17. století náležely k týřovskému panství. Roku 1601 je trvale zakoupil Jan Týřovský z Ensidle a už zůstaly součástí panství Chříč.

K počátkům cechů, potažmo řemeslné výroby, v Kožlanech není příliš informací. K roku 1313 byli v rámci vysazovacího privilegia rychtáři Bartoňovi a jeho nástupcům za práci postoupeni kromě jiného i rybář, kovář a švec se svými dvory.<sup>1</sup> Privilegium Karla IV. z roku 1351 povolovalo Kožlanům provozovat v úterý týdenní trh a především jim garantovalo mílové právo.<sup>2</sup> Z toho lze soudit, že se v městečku již v této době vyskytovala pokročilejší řemeslná výroba, ale mluvit o ceších by bylo předčasné. Jaroslav Janata i Jan Dyk sice uvádějí povolení pro čtyři cechy, konkrétně řezníky, ševce, tkalce a hrnčíře, ale tuto informaci se nepodařilo potvrdit.<sup>3</sup> Význam řemesel v Kožlanech stoupl během 15. a 16. století. Mimo jiné Vladislav II. Jagellonský v roce 1472 povolil stavbu pivovaru.<sup>4</sup> Další zmínku o zdejších řemeslnících nalezneme ve smlouvě mezi Kožlanskými a Janem Adamem z Nostic na Kounově z roku 1590. Na náhradu škody po krupobití si toho roku Kožlanští vypůjčili 13 korců žita. Mezi měšťany byli uváděni také švec Tůma Bryda, kovář Marek, mlynář Urban a krejčí Dlouhý.<sup>5</sup>

O další pozvednutí kožlanského obchodu se pokusil Jan Týřovský, který v roce 1604 zažádal o rozšíření výročních trhů na čtyři. Jan bohužel pět let nato zemřel a jeho prosba byla odložena. Jeho dědic a nástupce Jindřich Jakub Týřovský vymohl až v roce 1612 zavedení dvou osmidenních jarmarků s počátkem na sv. Vavřince a sv. Matouše. Kožlany se tak staly spolu s nedalekými Kralovicemi prosperujícím obchodním střediskem regionu.

Devastující byla pro Kožlany a tamní řemesla třicetiletá válka. Během ní prošlo městečkem několik armád. Ocitlo se tak na hranici chudoby, zpusťlo v něm přes 20 domů. Podle Soupisu poddaných podle víry žili v Kožlanech převážně chalupníci, hospodáři nebo podruzi. Nejsou zde kromě dvou mlynářů uvedena žádná řemesla. Městská rada totiž u nikoho nezaznamenala profesi. Berní rula uvádí v Kožlanech 60 stavení. Mezi jejich vlastníky jsou zmiňováni také řemeslníci: tři ševci, dva pekaři a po jednom kováři, tesaři, řezníkovi, hrnčíři, sládkovi, krejčím, kožešníku, provazníku a sedláři. V roce 1672 potvrdil dosavadní výsady a trhy Leopold I. Dle údajů v tereziánském katastru měli největší zastoupení hrnčíři a tkalci, ale kromě nich se zde vyskytovali i řezníci, ševci, kováři, pekař, zedník, kolář nebo puškař.

Kožlany se z válek a prodělaných požárů (1768, 1773 a 1789) vzpamatovávaly velice těžko. Navzdory tomu se město proslavilo právě svou řemeslnou výrobou. Vynikali ševci, hrnčíři a tkalci. Roku 1808 působilo v městečku sedm cechů, o 23 let později se jejich počet zvýšil na osm. Sommer ve svém popisu z roku 1845 uvádí v Kožlanech 27 tkalců, 12 hrnčířů.

---

<sup>1</sup> EMLER, Josef (ed.). *Regesta diplomatica nec non epistolaria Bohemiae et Moraviae III*. Praha 1890, č. 132, s. 55.

<sup>2</sup> Purkrabí z Angerbachu měl hlídat, aby nikdo míli od městečka nechodil na jiné trhy než do Kožlan. HAAS, Antonín (ed.). *Codex iuris municipalis IV./1*. Praha : ČSAV, 1960, č. 423, s. 150.

<sup>3</sup> JANATA, Jaroslav. Město řemesel, živností a obchodu. *Vlastivědný sborník okresu Rakovnického s Křivoklátským a Kralovicka s Manětínskem*, 1932, roč. 2, č. 1, s. 71. Zde navazuje na starší dílo Jana Dyka z roku 1886, který tuto skutečnost uvedl. DYK, Jan. *Popis politického okresu Kralovického*. Rakovník : AGROSCIENCE, 2011, s. 101. (reedice)

<sup>4</sup> HAAS, Antonín (ed.). *Codex iuris municipalis IV./2*. Praha : ČSAV, 1960, č. 423, s. 150.

<sup>5</sup> KOČKA, Václav. *Dějiny politického okresu Kralovického – díl 1*. Kralovice, 1930, s. 383.

Dále se zde konaly čtyři výroční trhy, týdenní trh v úterý, který se údajně již nedržel. Na jarmarcích bylo až 40 krámků a 150 stánků, přičemž nejprodávanější byly textilní výrobky.

Kovářství patřilo mezi základní řemesla, která se začala sdružovat. Jelikož se často jednalo o hlavní kovozpracující řemeslo ve městě, postupně byly ve společném cechu sdružovány obdobné profese, které by neměly jinak nárok na založení vlastního cechu. Následně záleželo, do jaké míry byla ostatní řemesla početně zastoupena. Podle toho se měnil název cechu. Uvedený kožlanský cech v sobě zahrnoval několik řemesel. Hlavním bylo kovářství. Můžeme tedy odhadovat, že základ tvořil právě kovářský cech a během doby se k němu postupně přidružila nejdříve obdobná řemesla bednářů, kolářů a sklenářů. Není ale příliš jasné, kdy k tomu došlo.

V 60. letech 17. století nacházíme podrobnější zprávy o kožlanské kovárně. Dne 26. října 1660 byla na rok od sv. Martina pronajata městem Jiřímu Kropáčkovi z Kralovic. Předmětem pronájmu byla kovárna s jednou komorou na pavlači a druhou v domě pro uhlí. S kovárnou bylo půjčeno i kovářské náčiní. Po ukončení smlouvy musel vše vrátit ve slušném stavu. Suroviny si už obstarával sám. O tři roky později si ji pronajal Michal Bolf z Čisté. V tomto zápisu (1663) již byla uvedena výše pronájmu, a to pět kop a 30 krejcarů. Dále se rada usnesla, že za práci s železem měl místním účtovat 12 krejcarů, za zhotovení nové radlice 10 krejcarů, ale od přespolečných si mohl nechat zaplatit, kolik uznal sám za vhodné. Již o rok později kovárnu přebíral za stejných podmínek Jiří Vozka. V roce 1671 se změnila výše pronájmu na čtyři zlaté a 15 krejcarů. Z pramenů není zřejmé, kde se kovárna nacházela.

Od počátku 19. století se v cechovních písemnostech vyskytovali truhláři, zámečníci (možná i s puškaři) a tesaři. Samotný název cechu byl v archivních dokumentech nejednotný. Ve starších archivních písemnostech se uváděla všechna sdružená řemesla, přičemž na prvním místě figurovali vždy kováři, pouze pořadí ostatních se měnilo. Při přijímání učedníků nebo mistrů se název celého cechu vůbec neobjevoval, ale vždy se používalo dílčí řemeslo, k němuž žadatel přistupoval. Od 30. let 19. století se v účetních materiálech objevovala i zkrácená varianta *kováři a spol.* nebo *kováři a s nimi sjednocená řemesla*. Ke konci existence cechu se název už vůbec nevyskytoval. Cechovní agendu převzalo živnostenské společenstvo, které pokračovalo v jejím vedení do konce 19. století.

## II. Vývoj a dějiny archivního fondu

V době existence cechů bývaly jejich důležité písemnosti ukládány v cechovní truhlici, kterou si předávali cechmistři. Po ukončení činnosti cechů přebírala většinou jejich agendu nově vzniklá živnostenská společenstva. Následně byly dokumenty přeneseny na radnici, kde bylo utvořeno speciální oddělení v městském archivu přímo pro cechy, tzv. cechovní archiv. Zde byl proveden první soupis. Dokumenty byly rozděleny na knihy a spisový materiál, který byl ještě rozčleněn na dílčí celky. Všechny složky dostaly přiřazenou signaturu a byly evidovány v rejstřících.

Dne 28. listopadu 1986 bylo Okresním archivem v Plasích zakoupeno (kupní smlouva OA – 332/4/2-86) bronzové pečetidlo, evidované pod přírůstkovým číslem 717/1986. Ke dni 16. září 1996 je datován dodatečný zápis o přijetí dalších archiválií pod přírůstkovým číslem 1116/1996, podle kterého Místní národní výbor v Kožlanech předal do archivu 8 knih a 1 fascikl spisů. Protokol se nedochoval.

### III. Archivní charakteristika archivního fondu

Archivní fond provizorně uspořádal v roce 1996 Karel Rom a v roce 2003 vypracovala Kateřina Nová prozatímní soupis. Během generální inventury byl k 13. červnu 2013 upřesněn časový rozsah a metráž fondu. Pořádání a inventarizace proběhly na základě vyhlášky č. 645/2004 Sb., dále bylo přihlédnuto k současným pravidlům pro zpracování archivního materiálu (Metodické návody a instrukce pro zpracování archivního materiálu. SAP X, 1960, č. 2, s. 215–310), k Metodickému pokynu ředitele SOA v Plzni pro zpracování archiválií a tvorbu archivních pomůcek č. j. SOAP/060-0767/2010 včetně jeho dodatku č. j. SOAP/060-1300/2014 a k Metodickému návodu č. 1/2013 odboru archivní správy a spisové služby Ministerstva vnitra, kterým se vydávají nová základní pravidla pro zpracování archiválií.

Při zpracování nedošlo k vnitřní skartaci, archiválie byly rozčleněny na úřední knihy, spisový a účetní materiál a pečetidlo. Během inventarizace byly dne 8. dubna 2016 *Řemeslnické artikule* (1696) přeřazeny z archivního fondu Cech řezníků a koželuhů Kožlany (EL NAD 867) do archivního fondu Cech kovářů a s ním sjednocených řemesel Kožlany (EL NAD 870), č. j. SOAP/060-127/2016. Dne 10. dubna 2017 bylo přeřazeno několik archiválií do nově vzniklého archivního fondu Společenstvo smíšených různých živností Kožlany (EL NAD 1338), č. j. SOAP/060-145/2017, čímž se změnil časový rozsah fondu.

Dochované archiválie fondu Cech kovářů a s ním sjednocených řemesel Kožlany zachycují časové období 1696–1860 (1886). Nejstarším dokumentem jsou přeřazené řemeslnické řády potvrzené chřívskou vrchností z roku 1696, naopak nejmladší část fondu tvoří cechovní účetnictví. Posterior fondu představují knihy, v jejichž vedení pokračovalo živnostenské společenstvo.

Fond obsahuje šest cechovních úředních knih, k nimž lze ještě přiřadit dvě samostatné účetní knihy, účetní materiál, karton spisů a bronzové cechovní pečetidlo, které bylo použito na 15 výučních a mistrovských listech (kar 1). Rozsah fondu je 0,11 bm. Do inventárního seznamu byly zaneseny původní signatury, které byly písemnostem přiděleny v kožlanském městském archivu.

Jazykem archiválií je čeština, pouze u výučních listů a povolení vrchnosti je použit německý jazyk. S výjimkou knihy vyučených učedníků (inv. č. 1) jsou ostatní materiály zachované a dobře čitelné. Zmíněná kniha je ve značně torzovitém stavu. Do fol. 6 chybí většina horní poloviny listů a od fol. 7 je horní polovina listů nečitelná nebo čitelná s obtížemi. Kniha inv. č. 12 má rozlepené desky, jejichž součástí je dopis ševcovského cechu z roku 1830.

Ke kožlanskému sdruženému cechu se dochoval cechovní typář, který je součástí archivního fondu a cechovní korouhev, uložená v Muzeu a galerii severního Plzeňska v Mariánské Týnici.

Ve fondu Archiv města Kožlany (EL NAD 397) se nacházejí dva spisy, které se vztahují k cechům. Kromě řeznického a kovářského nelze ostatních pět jednoznačně identifikovat.

#### **IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu**

Archivní materiály fondu Cech kovářů a s ním sjednocených řemesel Kožlany mají značný výpovědní potenciál. Umožňují nahlédnout do fungování organizace, společnosti a odkrýt vzájemné sociální vazby. Z dochovaných knih lze získat určitou představu o rodinných vztazích mezi mistry a učedníky, o poplatcích za vstup do cechu na sklonku jejich existence, případně ze kterých okolních vesnic vstupovali chlapci do učení. Materiály tak dovolují sledovat život cechu v době upadajícího významu samotných cechů do roku 1859 a těsně poté.

Řemeslnické řády z roku 1696 obsahují 12 bodů, kterými se musel řídit každý člen cechu. Členové cechu spolu museli sedět v kostele a na procesích chodit spořádaně v řadách. Dále upravují povinnosti a pravomoci jednotlivých členů, podmínky přijetí nových členů do cechu nebo náležitosti společných schůzí. Artikule obsahují poznámku, že do cechu nemají být přijímáni žádní jiní učedníci než mistrovští synové.

První dvě knihy vyučených učedníků (inv. č. 1, 2) sloužily k zápisům nově vyučených učedníků, kteří se tak stávali tovaryši. Vzhledem k fyzickému stavu inv. č. 1 (viz výše) je lépe využitelná druhá kniha (inv. č. 2). Do knihy se zapisovalo jméno učedníka, kterému ze sdružených řemesel se učil, jméno mistra, případně otce, odkud pocházel, zda se náležitě choval a jakou sumu má zaplatit do cechovní pokladnice. Obdobně pokračuje i kniha tovaryšská a učednická (inv. č. 3) a mistrovská kniha (inv. č. 4), kde se nachází seznam přijatých mistrů do cechu se všemi náležitostmi, které museli splnit. Do knihy inv. č. 4 je dodatečně všit sešit příjmu mistrů už z doby živnostenského společenstva.

Protokolní kniha (inv. č. 6) obsahuje seznam učedníků a mistrů, kteří zažádali o vydání výučního, resp. mistrovského listu. Zároveň je v něm zachován popis nákladů na vznik cechovního praporu a jeho samotná instalace do kožlanského kostela. Stalo se tak 2. června 1831. Celou událost popsal písař Ignác Čermák. Patentní kniha (inv. č. 5) obsahuje opisy generálních nařízení ohledně udělení mistrovských práv a učednických vyučení.

Účetní materiály se dochovaly v ucelené řadě a dokládají, jaké byly příjmy a výdaje cechu (posléze i společenstva) mezi lety 1825–1865. Kromě toho obsahují seznam dlužníků cechu. Mezi hlavní příjmy cechu patřily pravidelné kvartální poplatky členů cechu, poplatky žadatelů o vstup do cechu a pokuty. Výdaje cechu byly tvořeny platbami za mše, příspěvky na chudé mistry, na podporu postižených přátelských cechů (po požáru, povodni atd.), platbami cechmistrům za jejich vedení počtů (účetnictví), platem písaři nebo náklady na cechovní oslavy. Spisový materiál obsahuje výuční, tovaryšské a mistrovské listy z let 1762–1858 a povolení od vrchnosti ke vstupu do učení.

#### **V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky**

Inventarizaci archivního fondu spolu s vypracováním inventáře provedla v červnu 2016 ve Státním okresním archivu Plzeň-sever se sídlem v Plasích archivářka Mgr. Eva Němečková, Ph.D. Čistopis inventáře byl dopracován v květnu 2017.

Plasy 19. 5. 2017

.....  
Mgr. Eva Němečková, Ph.D.

## Seznam použité literatury

### Prameny

SOKA Plzeň-sever se sídlem v Plasích, fond *Cech kovářů a s ním sjednocených řemesel Kožlany*.

SOKA Plzeň-sever se sídlem v Plasích, fond *Archiv města Kožlany /nezpracováno/*.

### Literatura

DYK, Jan. *Popis politického okresu Kralovického*. Rakovník : AGROSCIENCE, 2011.

EMLER, Josef (ed.). *Regesta diplomatica nec non epistolaria Bohemiae et Moraviae III*. Praha, 1890.

HAAS, Antonín (ed.). *Codex iuris municipalis IV./2*. Praha : ČSAV, 1960.

CHALUPA, Aleš – LIŠKOVÁ, Marie – NUHLÍČEK, Josef – RAJTORAL, František. *Tereziánský katastr český, svazek 2*. Praha : Archivní správa Ministerstva vnitra, 1966.

JANÁČEK, Josef. *Přehled řemeslné výroby v českých zemích za feudalismu*. Praha : SPN, 1963.

JANATA, Jaroslav. *Město řemesel, živností a obchodu. Vlastivědný sborník okresu Rakovnického s Křivoklátským a Kralovicka s Manětínskem*, 1932, roč. 2, č. 1, s. 70–72, 81–84.

KOČKA, Václav. *Dějiny politického okresu Kralovického – díl 1*. Kralovice, 1930.

NĚMEČKOVÁ, Eva. *Cechy královských měst severozápadních Čech v raném novověku* [tiskem nepublikovaná disertační práce]. Ústí nad Labem : Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, Katedra historie, 2015.

PAZDEROVÁ, Alena (ed.). *Soupis poddaných podle víry z roku 1651 – Rakovnicko*. Praha : Státní ústřední archiv v Praze, 1996.

PELANT, Jan. *Města a městečka západočeského kraje*. Plzeň : Západočeské nakladatelství, 1984.

SOMMER, Johann Gottfried. *Das Königreich Böhmen – Rakonitzer Kreis*. Praha, 1845.

WAGENKNECHT, Josef. *Krejčí v Praze od založení města až do dnešní doby*. Praha, 1932.

WINTER, Zikmund. *Dějiny obchodu a řemesel v Čechách v XV. a XVI. století*. Praha : Akademie císaře Františka Josefa pro vědu, slovesnost a umění, 1906.

TÝŽ. *Řemeslnictvo a živnosti XVI. věku v Čechách*. Praha : Akademie císaře Františka Josefa pro vědu, slovesnost a umění, 1909.



## Seznam použitých zkratk

AP	archivní pomůcka
bm	běžný metr
čes.	česky
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evid. jedn. č.	evidenční jednotka číslo
fol.	folio
inv. č.	inventární číslo
kar	karton
MV	Ministerstvo vnitra
pec	pečetidlo
ř. z.	říšský zákoník
SAP	Sborník archivních prací
Sb.	Sbírka zákonů a nařízení
sign.	signatura
SOA	Státní oblastní archiv
SOkA	Státní okresní archiv
ukn	úřední kniha

## **Inventární seznam**

Inv. č.	Sign.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jedn. č.
<b>I. Knihy</b>				
1		Kniha vyučených učedníků Čes., 24 x 36,5 cm, torzo, silně poškozená, sešit, bez desek, 27 fol.	1750–1825	ukn 1
2		Kniha vyučených učedníků Čes., 23,5 x 36,5 cm, sešit, bez desek, 16 fol.	1810–1829	ukn 2
3	Ř. 7	Kniha tovaryšská a učednická (Kniha towarysska a uczedlnicka pro poczestny porzadek p. p. kowarzu a snima zgednocenich Proffessi od A° 1825) Čes., 20,5 x 34,5 cm, papírová vazba, 50 fol.	1825–1853	ukn 3
4	Ř. 8	Mistrovská kniha (Mistrowska kniha [...]zestneho porzadku kowarzskeho, truh[...]jeho, zamecznickeho, kolarzskeho, sklenarz[...] a bednarzskeho hodinarzskeho tesarszkého od A° 1825 Roku) Čes., 22 x 35,5 cm, papírová vazba, přelepená, 45 fol.	1825–1860 (1884)	ukn 4
5	Ř. ko. I. 2	Patentní kniha (Patentni kniha při počestnem porzadku rzemesla kowarskeho, truhlarskeho, bednarskeho, zamecznickeho sklenarskeho tesarskeho v miesteczku Kozlanech od A° 1830 Roku) Čes., 22,5 x 38,5 cm, sešit, bez desek, 8 fol.	1818–1844	ukn 5
6	Ř. ko. I. 1	Protokolní kniha (Protokolní kniha při počestnem porzadku rzemesla kowařskeho, zamecznickeho, truhlarskeho bednářského sklenářského, tesařského et: w miesteczku Kozlanech pro A° 1825 zacznouci) Čes., 21,5 x 35 cm, sešit, bez desek, 10 fol.	1825–1843	ukn 6
<b>II. Spisy</b>				
7	Ř. ko. I. 3	Vrchnost uděluje cechu artikule	1696	kar 1

Inv. č.	Sign.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jedn. č.
8	Ř. ko. II.	Výuční listy	1762–1858	kar 1
9	Ř. ko. III.	Svolení vrchnosti ke vstupu do učení	1814–1831	kar 1
10	Ř. ko. II.	Mistrovské listy	1814–1856	kar 1
11	Ř. ko. II.	Tovaryšské listy	1853–1854	kar 1
<b>III. Účetní materiál</b>				
<b>1. Knihy</b>				
12	Ř. 9	Cechovní manuál (Manual cechownii kovařských pocztu truhlářských. kolařských. bednářských. zamečnických a tesařských od Roku po Roku postupugicz zacznou od 1825 roku dan 1. ledna k lepssimu vyrozumienii wisazeno) Čes., 21,5 x 34,5 cm, papírová vazba, 44 fol.	1825–1859 (1886)	ukn 7
13	Ř. 10	Cechovní manuál (Manual czechownii kovařskej, zamečnickej, kolařskej a hodinařskej w miesteczku Kozlanech od ledna 1837 Roku zacznouti) Čes., 21,5 x 34,5 cm, papírová vazba, 2 fol.	1837–1844	ukn 8
<b>2. Účty</b>				
14	Ř. ko. I.	Příjmy a výdaje cechu	1825–1850	kar 1
<b>IV. Typář</b>				
15		Bronzové pečetidlo cechu kovářů a s ním sjednocených řemesel, okrouhlé, pečetní deska s bronzovým hranatým držadlem, průměr 45 mm, výška 50 mm, v pečetním poli sv. Barbora s pavím perem a lucernou v renesančním štítu korunovaném korunou. Kolem něj se nachází znaky cechovních řemesel kovářů, bednářů, zámečníků a puškařů a kolářů, po obvodu opis majuskulou: SIGILLVM:DIVERSORVM:OPIFICVM:OPIDI KOZLANE*	[1700]–[1750]	pec 1

Název archivní pomůcky:	Cech kovářů a s ním sjednocených řemesel Kožlany
Značka archivního fondu:	CK Kožlany
Časové rozmezí:	1696–1860 (1886)
Počet evidenčních jednotek:	10 (8 úředních knih, 1 karton, 1 pečetidlo)
Počet inventárních jednotek:	15
Rozsah v bm:	0,11
Stav ke dni:	19. 5. 2017
Zpracovatel archivního fondu:	Mgr. Eva Němečková, Ph.D.
Zpracovatel archivní pomůcky:	Mgr. Eva Němečková, Ph.D.
Počet stran:	13
Počet exemplářů:	4
Schválil:	Mgr. Martina Matušková dne 19. 5. 2017 – č. j. SOAP/060-210/2017